

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Babits professzor és a többiek*

Forrás: .....

Pesti Napló

Bp

1919. 1. 26

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

378

Hely

Idő

"1919"

Személy

Hely

Babits professzor és a többiek

Az egyetemnek, Akadémiának, irodalmi társaságoknak réges-régen meg kellett volna nyitniok kapukat a tudós poéta előtt, ki ma, végre katedrát kapott. Az egyetem, Akadémia és az irodalmi társaságok vezetőinek vakságát, süketségét, érzéketlenségét és lelketlenségét jelenti, hogy mint felforgatók üldözték a hagyományok örét s hogy Arany választott fiában csak holmi különcködő nyugatost láttak. A háboru uszítói, agg szerkesztők, aljas lakájok, ékes szavú, de gonosz szándéku egyházfők is üldözőbe vették Babitsot. A legkevesebb, ami neki dukált, még a gimnáziumi katedrája is veszályben forgott, mert a béke barátja volt a muzsák barátja. És nem akadt senki Magyarország állítólagos tudósai, sovín spekulánsai között, aki mellette szót emelt.

Babits kénytelen volt a csatáló-falka elől megvonulni. Csak fiatal olvasóinak tábora nőtt folyton. Verskötetein egy új nemzedék épült. Ma büszkén és boldogan jelentjük, hogy Babits-könyvek útján befolyásolt nemzedéknek immár ezentul hívatott tanára lesz.

Kunfi miniszter nem tehetett szebbet és jobbat, mint amikor Babitsot szemelte ki az esztétika tanárává.

Sajnos, örömmünk, bár nagy, még sem teljes. Ugyanis Babits megérdemelte volna, hogy az egyetem magától nyíljék meg előtte. Minek kényszer útján ráerőszakolni?

Ha a miniszter kényszert alkalmaz, az egyetemi autonómia megsértésével, ezt bizonyára nem azon kitünőségek kedvéért teszi, kiknek az egyetemi kar részéről való elutasítása a köztársasági Magyarország független tudományos közvéleménye előtt immár teljes lehetlenség volna.

Jászi Oszkár, Somló Bódog, Vámbéry Rusztem esetleges visszautasítása az egyetem részéről minden jobbérzelmű tudományos férfiban felháborodást keltett volna. Mert ha nem is önálló rendszerek megteremtői, ha nem is alkotó géniuszok, mégis Magyarországon páratlan szorgalommal voltak megművelői a maguk szakmájának. Erről tudományos, nagy munkáik tesznek tanúságot.

De a többi urak, kik a jogi karba kinevezettek, tisztelet-becsület egyéni kiválóságai, sőt lehet, hogy receptív nagy képességeiknek, csak épp hogy munkában, valóságos tudományos munkában mulasztották el képességeik igazolását. Az ilyen kinevezések a jó ügyet kompromittálják.

Babits neve mellett a filozófiai kar kinevezettjei mellett örömmel olvassuk Révai Károlyét, akit jeles és modern szellemtől áthatott classica-philologusnak tudunk. Hevesi Györgyét is, aki külföldön elismert fizikus.

Fülep Lajos — kit személy szerint nagybecsülök — jó esszayt írt kettőt-hármat; zszurnalistának is bizonyára kitűnő — de mért lett professzora a filozófiának? Fogarassi, ki szintén filozófiai katedrát kapott, eddig teljesen jelentéktelen munkásságot fejtett ki.

Annál többet írt Lukács György, ki a magyar irodalom tanára lett. Ez se volt még! Magyar irodalom tanára, aki nem tud magyarul írni. De aki zavarosan gondolkodik, annak a szó ugysem igen lehet engedelmes szolgája. Tekintettel arra, hogy Lukács György irodalmi munkásságának java részét a nagy-képben hozzá hasonló Balázs Béta nevű poéta drámai munkásságának fejtegetésére szentelte, most már csak azt várjuk, hogy a Nemzeti

Színház felsőbb rendelkezés folytán en suite legyen kénytelen játszani ennek a magyar ál-Hebbelnek unalmas színműveit.

A tanárság felzudulása ily kinevezésekkel szemben érthető. S érthető volna a diákságé is, mely bizonyára nem marad el.

Mi Künfiban a régi professzort és a lelkes agitátort sohsem szünhetünk meg tisztelni és szeretni. Az ő ügye a mi ügyünk, a haladás jó ügye. Öröm volna mellette sikraszállni s a reakció utolsó mentevárainak lerombolásában segítségére sietni. Mért teszi ezt a kitűnő ember és müniszter formahibák miatt lehetlenné? Mért nyomja el magában a tudóst és a tanárt a pártember kedvéért?